

Cartea lui Daniel – Numărul Zece

Procesul

Jeff Pippenger

2023-12-05

În capitolul întâi al cărții Daniel, Daniel a fost dus în robia de șaptezeci de ani proorocită de Ieremia și a rămas acolo până în anul întâi al lui Cirus.

Iar Daniel a rămas până în anul întâi al împăratului Cirus. Daniel 1:21.

Astfel, Daniel a trăit de-a lungul întregii istorii a celor șaptezeci de ani de robie, până la decretul care a îngăduit întoarcerea vechiului Israel pentru a rezidi și a restaura Ierusalimul.

Acum, în anul întâi al lui Cirus, împăratul Persiei, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a stârnit duhul lui Cirus, împăratul Persiei, încât a făcut o vestire în toată împărăția sa și a pus-o și în scris, zicând. Ezra 1:1.

De aceea, Daniel este simbolul procesului de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001 și continuă până la „decret”, care marchează chemarea de a ieși din Babilon.

Na nikasikia sauti nyingine kutoka mbinguni, ikisema, Tokeni kwake, enyi watu wangu, msishiriki dhambi zake, wala msipokee mapigo yake. Kwa maana dhambi zake zimefika hata mbinguni, naye Mungu ameyakumbuka maovu yake. Ufunuo 18:4, 5.

Cei șaptezeci de ani ai captivității constituie perioada de încercare și de curățire a celor o sută patruzeci și patru de mii. La 11 septembrie 2001 a sosit a treia Vai a islamului. Acest lucru este recunoscut numai de aceia care acceptă adevărurile fundamentale ale adventismului. Prima Vai și a doua Vai au fost amândouă corect identificate de pionieri ca fiind islamul. Atât pe harta pionierilor din 1843, cât și pe cea din 1850, pe care Ellen White le-a aprobat și care sunt identificate ca o împlinire a capitolului doi din Habacuc, islamul este identificat ca fiind Trâmbița a cincea și Trâmbița a șasea. Ultimele trei Trâmbițe sunt Trâmbițe de Vai.

그때 내가 보고 또 들으니, 한 천사가 하늘 한가운데로 날아가며 큰 음성으로 이르되, 화, 화, 화가 땅에 거하는 자들에게 있으리니, 이는 아직 나팔 불지 아니한 세 천사의 나머지 나팔 소리 때문이라! 요한계시록 8:13.

Dacă sunt trei Trâmbițe ale Vaiului, iar prima și a doua Trâmbiță a Vaiului sunt islamul, este destul de simplu să recunoaștem că și a treia Trâmbiță a Vaiului este tot islamul. Un element al simbolului islamului ca Trâmbițe ale Vaiului este restrângerea lor, iar apoi momentul când sunt dezlănțuite. Sora White identifică cele patru vânturi din Apocalipsa șapte ca fiind un „cal mânios”, căutând să „scape de sub control” și să „aducă moarte și nimicire” în urma sa.

„Îngerii țin cele patru vânturi, înfățișate ca un cal mânios care caută să se smulgă și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând în calea sa distrugere și moarte.

„Să dormim chiar pe marginea însăși a lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, pentru ca ei să se ridice în picioare și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.”
Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cei patru îngeri care rețin cele patru vânturi rețin „calul mânios” al profeției biblice, care produce moarte și distrugere. În capitolul nouă din Apocalipsa, unde sunt identificate prima și a doua Trâmbiță a Vaiului, este identificat un împărat. El este identificat în Apocalipsa 9:11.

Și aveau peste ele un împărat, pe îngerul adâncului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apollyon, ca fiind peste ele. Apocalipsa 9:11.

Numele, și prin urmare caracterul, împăratului Islamului este Abaddon în ebraică și Apollyon în greacă. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, reprezentate prin ebraică și greacă, caracterul Islamului se regăsește în definiția celor două nume. În ambele cuvinte, definiția este „moarte și distrugere”. Sora White spune că „calul mânios” pe care cei patru îngeri îl țin în frâu, în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, caută să se dezlănțuie și să aducă „moarte și distrugere” în calea sa.

Prima referire în Scripturi la Islam este Ismael, părintele celor care susțin religia Islamului. În acea primă referire, el este identificat ca un om sălbatic, iar cuvântul tradus prin „sălbatic” înseamnă „măgarul sălbatic arab”. Prima referire profetică la Islam este un simbol al familiei cailor, iar un cal este modul în care pionierii au ilustrat Islamul primei și celei de-a doua Vai pe cele două hărți sacre. Cele patru vânturi din Apocalipsa, capitolul șapte, sunt ținute în frâu, sau „restrânse”, până când Dumnezeu Își pecetluiește poporul. Procesul de pecetluire a celor o sută patruzeci și patru de mii este, de asemenea, procesul de punere la probă și procesul de purificare.

Toate aceste ilustrații profetice sunt reprezentate prin captivitatea lui Daniel timp de șaptezeci de ani, începând cu Ioiachim, simbolul împuternicirii primei solii, până la „decretul” care îi cheamă pe bărbați și pe femei afară din Babilon. Restrângerea și apoi eliberarea islamului constituie o caracteristică profetică a islamului ca simbol al profeției biblice.

Atunci când sunt denumite „cele patru vânturi”, ele sunt ținute în frâu în timp ce slujitorii lui Dumnezeu sunt sigilați. La începutul celui de-al doilea Vai, în profeția de timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care s-a împlinit la 11 august 1840, patru îngeri, reprezentând islamul celui de-al doilea Vai, au fost „dezlegați”. La sfârșitul profeției, ei au fost „opriți”.

Zicând celui de-al șaselea înger, care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare Eufrat. Și cei patru îngeri au fost dezlegați, care erau pregătiți pentru un ceas, și o zi, și o lună, și un an, ca să omoare a treia parte din oameni. Apocalipsa 9:14, 15.

La 11 septembrie 2001, prima solie din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii a fost împuternicită, când Islamul celei de-a treia Vai a fost „dezlegat”. Dar a fost imediat „restrâns”. Sora White explică de ce s-a întâmplat aceasta, dar mai întâi ar trebui să ne amintim că scopul

Islamului în prima sa referință biblică a fost acela de a mânia neamurile, căci mâna lui Ismael avea să fie împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva Islamului.

Și îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit necazul tău. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.” Geneza 16:11, 12.

Scopul islamului în profeția biblică este de a uni toate națiunile împotriva islamului, înainte ca Națiunile Unite să-și îndrepte mânia asupra păzitorilor Sabatului. La 11 septembrie 2001, oricine înțelege 9/11 ca marcând începutul repetării succesiunii evenimentelor millerite a devenit asemenea lui „Daniel” atunci când a fost dus în Babilon pentru șaptezeci de ani. Iehoiachim identifică începutul aceluși proces de încercare, iar islamul celei de-a treia Vai a fost atunci dezlănțuit, dar imediat ținut în frâu, pentru ca Dumnezeu să-Și poată sigila poporul.

„Această viziune a fost dată în 1847, când existau foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia, puțini socoteau că păzirea lui avea o importanță suficientă pentru a trasa o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. «Începutul aceluși timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la vremea când plăgile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte ca ele să fie revărsate, în timp ce Hristos Se află în sanctuar. În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, strâmtorarea va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânii, totuși fiind ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea. În acel timp va veni «ploaia târzie», sau învierea din prezența Domnului, pentru a da putere glasului celui tare al îngerului al treilea și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.” Early Writings, 85.

Cei șaptezeci de ani ai lui Daniel au început la 11 septembrie 2001, când islamul a fost dezlănțuit și a mâniat neamurile prin faptul că a lovit, pe neașteptate și dintr-odată, fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. Apoi islamul a fost restrâns, pentru ca lucrarea celui de-al treilea înger să poată fi încheiată. Lucrarea celui de-al treilea înger este sigilarea poporului lui Dumnezeu, iar când această lucrare a început la 11 septembrie 2001, Ploaia Târzie a început să „stropească”. Capitolul întâi din Daniel ilustrează procesul de punere la probă a celor o sută patruzeci și patru de mii, începând la 11 septembrie 2001 și continuând până când a doua „voce” din Apocalipsa optsprezece cheamă din Babilon celelalte oi ale lui Dumnezeu. Prin urmare, Daniel reprezintă un popor care se află acum în captivitate spirituală, până la însăși încheierea procesului de punere la probă. Încheierea perioadei de încercare din capitolul întâi al cărții lui Daniel este identificată drept „sfârșitul zilelor”.

Acum, la sfârșitul zilelor despre care împăratul spusese să fie aduși înaintea lui, căpetenia famenilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar. Și împăratul a stat de vorbă cu ei; și între toți nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria; de aceea au stat înaintea împăratului. Și în toate chestiunile de înțelepciune și pricepere, despre care împăratul i-a întrebat, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:18–20.

ત્રીજી પરીક્ષા, જે દાનયિલ અને તે ત્રણ શરેષ્ઠ પુરુષો માટે એક આગાહીપૂર્ણ કસોટીનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, ત્યારે આવી જ્યારે નેબૂબદનેઝરે તેમનો ન્યાય કર્યો, અને તેઓ “તેના સમગ્ર રાજ્યમાં રહેલા બધા જાદુગરો અને જ્યોતષીઓ કરતાં દસ ગણાં ઉત્તમ” ઠર્યા. ત્રીજી પરીક્ષા ન્યાય દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે, અને આ ન્યાય “દવિસોના અંતે” થયો હતો. દાનયિલના પુસ્તકમાં “દવિસોના અંતે” તે સ્થાન છે જ્યાં દાનયિલ પોતાના ભાગમાં ઊભો રહે છે.

„Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, însă cei înțelepți vor înțelege.... Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Dar tu (Daniel), mergi-ți drumul până la sfârșit; căci tu te vei odihni și vei sta în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor.”

„A sosit vremea ca Daniel să stea în partea sa de moștenire. A sosit vremea ca lumina care i-a fost dată să ajungă în lume ca niciodată mai înainte. Dacă aceia pentru care Domnul a făcut atât de mult vor umbla în lumină, cunoașterea lor despre Hristos și despre profețiile referitoare la El va crește mult pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 4, 1174.

Sora White identifică „sfârșitul zilelor” în legătură cu procesul de curățire din versetul zece al capitolului doisprezece din Daniel. Ea folosește adesea versetul zece împreună cu expresia din versetul treisprezece: „sfârșitul zilelor”.

„Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor săvârși răutatea, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege.... Ferice de cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Iar tu (Daniele), mergi-ți pe calea ta până va veni sfârșitul; căci te vei odihni și vei sta în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor.”

„Daniel danes stoji na svojem deležu in dati mu moramo prostor, da spregovori ljudstvu. Naše sporočilo mora iti naprej kakor svetilka, ki gori. ‘V tistem času vstane Mihael, veliki knez, ki stoji za sinove tvojega ljudstva; in nastal bo čas stiske, kakršne ni bilo, odkar je narod, do tistega časa. In v tistem času bo rešeno tvoje ljudstvo, vsak, kdor bo najden zapisan v knjigi. In mnogi izmed teh, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili, nekateri za večno življenje, drugi pa za sramoto in večno zaničevanje. In razumni bodo sijali kakor svetlost nebesnega svoda; in tisti, ki mnoge vodijo v pravičnost, kakor zvezde na veke vekov.’

„Aceste cuvinte înfățișează lucrarea pe care trebuie să o facem în aceste ultime zile. Nu suntem nici pe jumătate treji. Nu avem puterea care este esențială pentru împlinirea lucrării ce trebuie făcută. Trebuie să venim la viață, să venim în unire. Acum, chiar acum, trebuie să stăm în acea poziție în care pocăința și iertarea să fie trăsăturile izbitoare ale lucrării noastre. Nu trebuie să existe niciun fel de ceartă. Este prea târziu să ne angajăm cu Satana în lucrarea lui de orbire a ochilor. Este prea târziu să dăm ascultare duhurilor amăgitoare și învățăturilor demonilor.”

„Mi s-a poruncit să spun că, atunci când Duhul Sfânt dă limbă și rostire, vom vedea săvârșindu-se o lucrare asemănătoare cu aceea făcută în ziua Cincizecimii. Reprezentanții lui Hristos vor lucra cu înțelepciune. Nu se va găsi unul aici și altul acolo căutând să dărâme și să nimicească.

„Mai înainte ca hotărârea să dea naștere, mai înainte ca ziua să treacă precum pleava, mai înainte ca mânia aprinsă a Domnului să vină peste voi, mai înainte ca ziua mâniei Domnului să vină peste voi, căutați pe Domnul, toți cei blânzi ai pământului, care ați împlinit judecata Lui; căutați dreptatea, căutați blândețea: poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului.”
Australian Union Conference Record, 11 martie 1907.

Marcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este reprezentată prin cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel în Babilon, este prezentată în Daniel, capitolul douăsprezece, versetul zece. Versetul poartă semnătura „adevărului”, căci identifică cei trei pași care sunt caracteristicile cuvântului ebraic „adevăr”. Mulți vor fi curățiți, făcuți albi și apoi încercați. Daniel și cei trei vrednici au fost curățiți prin frica de Dumnezeu în capitolul unu, căci s-au hotărât să nu mănânce hrana Babilonului. Apoi au arătat o înfățișare făcută mai frumoasă și mai plină decât a celor care au mâncat hrana babiloniană. Înfățișarea lor era neprihănirea lui Hristos, care sunt veșmintele albe. Apoi au fost încercați când au intrat în judecata lui Nebucadnețar, la sfârșitul zilelor.

La „sfârșitul zilelor”, când Daniel va sta „în partea lui”, „cunoașterea lui Hristos și a profețiilor privitoare la El va fi mult sporită” pentru poporul lui Dumnezeu. Nebucadnețar a observat că, în „toate lucrurile de înțelepciune și pricepere”, Daniel și cei trei tineri de seamă au fost „găsiți” „de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui.”

Capitolul unu din Daniel ilustrează experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, care trec printr-un proces de încercare în trei etape. Comentând asupra acestui proces, sora White spune: „Aceste cuvinte prezintă lucrarea pe care trebuie să o facem în aceste zile de pe urmă. Nu suntem nici pe jumătate treji. Nu avem puterea care este esențială pentru împlinirea lucrării ce trebuie făcută. Trebuie să venim la viață, să venim în unire. Acum, chiar acum, trebuie să stăm în acea poziție în care pocăința și iertarea să fie trăsăturile izbitoare ale lucrării noastre. Nu trebuie să existe nici o ceartă.”

Procesul de punere la încercare care conduce la „sfârșitul zilelor” conduce la învierea celor doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei. Lucrarea pe care trebuie să o facem acum este să primim solia din 11 septembrie 2001 și să ne trezim, așa cum sunt reprezentați de oasele uscate și moarte. „Trebuie să venim la viață, să intrăm în unire.” Când facem aceasta, trăsăturile distinctive ale lucrării noastre vor fi „pocăința și iertarea”. Trăsătura distinctivă a lucrării noastre este reprezentată de Daniel în capitolul nouă, când rostește rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, cerând iertare pentru păcatele sale și pentru păcatele părinților săi, recunoscând totodată că umblase împotriva lui Dumnezeu încă de la dezamăgirea care a marcat începutul timpului de întârziere la 18 iulie 2020. El trebuie, de asemenea, să recunoască faptul că Dumnezeu umblase împotriva lui în aceeași perioadă. Daniel îi reprezintă pe aceia care au trecut printr-o captivitate de „șaptezeci de ani”, încă de la 18 iulie 2020.

Cei șaptezeci de ani sunt un simbol al „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Cartea Cronicilor ne înștiințează că cei șaptezeci de ani au fost perioada în care țara avea să se „bucure” de sabbatele de care nu i s-a îngăduit să se bucure din pricina răzvrătirii Israelului din vechime împotriva legământului din Leviticul douăzeci și cinci.

Spre a se împlini cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până când țara și-a avut sabatele ei; în tot timpul cât a rămas pustie, a ținut sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani. 2 Cronici 36:21.

Ca simbol al unei „pustii” profetice, „cele trei zile și jumătate” în care cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au zăcut morți în uliță după 18 iulie 2020 sunt un simbol al „șaptezeci de ani” și, de asemenea, un simbol al „celor șapte vremi”. Expresia „la sfârșitul zilelor” este un simbol al sfârșitului zilelor profetice care au fost pecetluite în cartea lui Daniel.

În anul 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, iar Daniel a stat în locul său, gata să-și împlinească scopul.

„Când Dumnezeu îi dă unui om o lucrare specială de îndeplinit, el trebuie să stea în partea și în locul rânduit lui, așa cum a făcut Daniel, gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, gata să împlinească planul Său.” Manuscript Releases, volumul 6, 108.

La 22 octombrie 1844, în împlinirea capitolului opt din Daniel, și a versetului paisprezece, cartea lui Daniel a stat încă o dată în partea ei de moștenire. 1798 și 1844 sunt încheierea primei și a celei de-a doua indignări și, prin urmare, marchează sfârșitul celor „șapte vremi”. „Sfârșitul zilelor” din cartea lui Daniel este un simbol al încheierii unei captivități reprezentate prin cele „șapte vremi”. În capitolul patru din Daniel, Nebucadnețar a trăit ca o fiară în timp ce „șapte vremi” au trecut peste el. La „sfârșitul zilelor”, împărăția și rațiunea i-au fost restaurate.

Iar la sfârșitul zilelor, eu, Nebucadnețar, mi-am ridicat ochii spre cer, și mi-a revenit înțelegerea, și am binecuvântat pe Cel Preaînalt, și am lăudat și am onorat pe Cel ce trăiește în veci, a cărui stăpânire este o stăpânire veșnică, și a cărui împărăție dăinuie din generație în generație: Și toți locuitorii pământului sunt socotiți ca nimic; și El face după voia Sa în oștirea cerului și printre locuitorii pământului; și nimeni nu-I poate opri mâna sau să-I zică: Ce faci? În aceeași vreme mi-a revenit judecata; și, spre slava împărăției mele, cinstea și strălucirea mea mi-au fost înapoiate; și sftnicii mei și mai-marii mei m-au căutat; și am fost întărit în împărăția mea, și o măreție aleasă mi-a fost adăugată. Daniel 4:34–36.

Sfârșitul timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat ca „sfârșitul zilelor” și, prin urmare, reprezintă încheierea simbolică a „șaptezeci de ani”, precum și a „șapte vremi”. În acel timp, „pocăința și iertarea” vor fi trăsăturile care vor reprezenta lucrarea acelor care mai înainte erau morți pe strada ce trece prin valea oaselor uscate și moarte.

Aspectul vizibil al lucrării de pocăință a celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat în Ezechiel, capitolul nouă, ca „suspînând și strigând”. Când poporul lui Dumnezeu își mărturisește și își îndepărtează păcatele personale, când recunoaște că a repetat aceleași păcate ale părinților săi, când își pune deoparte mândria propriei păreri și admite că a umblat împotriva lui Dumnezeu și, de asemenea, că El a umblat împotriva lui de când a sosit timpul de întârziere, la 18 iulie 2020, atunci se va constata că are de „zece ori” mai multă putere profetică decât toți ceilalți preinși înțelepți din împărăție.

Procesul sigilării a început prin dezlegarea, iar apoi prin restrângerea islamului. Acest proces se încheie așa cum a început, când islamul este din nou eliberat. El este eliberat la sfârșitul zilelor timpului de sigilare, care pentru Daniel a fost decretul lui Cyrus ce i-a chemat pe oameni să iasă din Babilon. Acolo, la sfârșitul zilelor curățirii, la judecata „decretului” legii duminicale din Statele Unite, cei credincioși vor fi găsiți că posedă o putere profetică „de zece ori mai mare”.

„Vi așezați venirea Domnului prea departe. Am văzut că ploaia târzie venea la fel de [pe neașteptate ca] strigătul de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare.” Spalding and Magan, 5.

În articolul următor vom începe examinarea capitolului doi din Daniel.

„Acesta a fost strigătul de la miezul nopții, care trebuia să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Cei mai talentați oameni nu au fost cei dintâi care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigătul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!» Cei cărora li se încredințase strigătul s-au grăbit și, în puterea Duhului Sfânt, au vestit solia și i-au trezit pe frații lor descurajați. Această lucrare nu se întemeia pe înțelepciunea și învățătura oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Săi, care au auzit strigătul, nu i s-au putut împotrivi. Cei mai spirituali au primit această solie mai întâi, iar aceia care mai înainte conduseseră lucrarea au fost cei din urmă care au primit-o și au contribuit la amplificarea strigătului: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!»” Early Writings, 238.